

LUPTA MASELOR MUNCITOARE DIN JUDEȚUL DÎMBOVIȚA, SUB CONDUCEREA PARTIDULUI, ÎN PERIOADA CREȘTERII PERICOLULUI FASCIST (1934—1937)

FLORICA DEFTU

Una dintre problemele vitale ce caracterizau istoria poporului nostru în perioada anilor 1934-1937 a fost lupta împotriva pericolului fascist, pentru care trebuia să fie mobilizate sub conducerea partidului comunist toate forțele democratice și progresiste ale țării. S-a înregistrat o creștere a acțiunilor greviste, de sabotări și conflicte, ca urmare a influenței marilor bătălii de clasă prin care trecuse proletariatul român în anii anteriori.

Demascînd conținutul ideologiei fasciste, P.C.R. a explicat în același timp masele largi, pericolul ce-l reprezentau aceste organizații pentru destinele poporului român. În asemenea condiții, partidul a organizat și condus numeroase acțiuni menite să ducă la atragerea în lupta antifascistă a unor mase cît mai largi. Astfel, între formele cel mai des întîlnite se înscriu și acelea ale luptelor muncitorimii pentru satisfacerea lor economice și politice.

Legile care au fost date în această perioadă, cum ar fi : legea contractelor colective din 1929, cea a repausului duminical, cea a ocrotirii muncii minorilor și femeilor din 1928, au rămas formale, întotdeauna încălcate sau fără eficiență.

Situația generală a țării sub acest aspect s-a concretizat și la nivelul județului Dimbovița, prin multiplele cazuri de asemenea încălcări de legi și prin multe abuzuri. La acestea se mai adaugă și condițiile de muncă deosebit de grele din fabricile și atelierele existente în județ și care aveau consecințe negative asupra muncitorilor.

Vizitînd orașul Tîrgoviște în mai 1967, tov. Nicolae Ceaușescu caracteriza astfel această stare de lucruri : „Oamenii muncii de pe aceste meleaguri cu multe bogății au simțit din greu exploatarea capitalului român și a monopolurilor imperialiste. Cei mai vîrstnici își aminesc de

aceste timpuri și își amintesc și de lupta dusă de muncitori împotriva asupririi capitaliste”¹.

Cercetînd documentele acelei vremi găsim suficiente date despre viața grea, plină de mizerie, ca și despre activitatea comunistă a muncitorilor, țaranilor, ostașilor, a uteciștilor care sub conducerea organizațiilor de partid s-au aflat întotdeauna prezenți în diferitele momente ale luptei poporului român.

Din broșura Comitetului regional Prahova al P.C.R. din septembrie 1935, intitulată „Urmările raționalizării capitaliste în petrol“, aflăm despre „capitaliștii români și străini“ care „s-au adunat în regiunea noastră ca niște corbi asupra prăzii bogate(...)și sug anual miliarde de lei din subsolul bogat și sudoarea și singele muncitorilor petroliști (...) al cărui câștig mediu zilnic a scăzut de la 130—140 lei în 1929 la 70—80 lei în 1934”².

Dosarele Inspectoratului Muncii Tirgoviște ca și plîngerile lucrătorilor de la societățile “Prahova” și “Unirea” - Gura Ocnitei și “Petrol Mina” — Valea Lungă, vorbesc despre această situație mizerabilă în care se găseau muncitorii din cauza indifferenței autorităților.

Barăcile sub formă de cazărni improvizate, unde erau înghesuți aproape 50 de muncitori într-o încăpere, sau adăposturile subterane construite pentru lucrătorii din regiune, constituiau singurele înlesniri asigurate de patroni și pentru care „muncitorii plăteau pînă la 300 lei lunar pe persoană”³.

Cu totul insuportabilă era viața muncitoarelor mame care, pe lîngă condițiile grele de lucru, aveau de îndurat și dezinteresul capitaliștilor față de situația lor specială. Din documentele vremii aflăm că, pentru acestea, „concedii pentru sarcină nu se dau”. În atari cazuri se concediază și revin ca nou primite în serviciu”⁴.

Un electrician de la întreprinderea din Gura-Ocnitei, căruia i-a degerat un picior reclamă faptul că fiind scutit doar 14 zile după venirea sa a fost aminat timp de 11/2 ani de zile fără serviciu, „pe motiv că nu mai au nevoie de el”⁵.

Deși această situație a muncitorilor din județ era cunoscută și semnalată în nenumăratele procese-verbale întocmite cu ocazia inspecțiilor de către delegații Inspectoratului Muncii din Tirgoviște, totuși patronii târăgăneau rezolvarea acestor revendicări sub diferite motive.

¹ N. Ccaușescu, *Expunere la întîlnirea cu locuitorii orașului Tirgoviște*, Scînteia, 12 mai 1967.

² Arhiva Institutului de Studii Istorice și Social Politice de pe lîngă C.C. al P.C.R., cota Ab-XIX — 3 p. 7 și 9.

³ Arhiva Institutului de Studii Politice de pe lîngă C.C. al P.C.R. cota Ab-XIX-3, p. 9.

⁴ Arhiva Statului jud. Dimbovița, fond Inspect. Muncii Tirgoviște, dos. nr. 16/1937, f. 53.

⁵ Idem, dos. 7/1936, f. 15.

Autoritățile sanitare - condamnău și ele indiferența oficialităților care nu se sesizau de igiena industrială. Cercetînd plîngerea muncitorilor de la societatea petrolieră "Prahova" - Gura-Ocniței, Inspectoratul muncii din Tirgoviște, nota că aceștia „reclamau și lipsa de consultație medicală la timp de la dispensarul respectiv, unde trebuie să aștepte bolnavii cîte două - trei zile pînă ce le vine rîndul la consultație, în care timp pierd și schimburile de lucru“⁶.

Urmărind și alte aspecte ale situației muncitorilor din județul Dimbovița în perioada de care ne ocupăm constatăm că nu se respectau nici durata zilei de muncă și nici repausul duminical. Deși legal acestea erau reglementate prin legile din 1925-1928, totuși patronii puteau obține cele mai multe derogări din partea oamenilor muncii.

Același Inspectorat constata că, „în unele întreprinderi, în special cele mai mici, se lucrează 12 ore pe zi, contrar obligativității legii pentru durata muncii și a dispozițiilor date de inspector“⁷. Nici în întreprinderile mari, recunoaște același Inspectorat, ziua de lucru nu era mai scurtă, căci se depășeau cu mult normele legale, îndeosebi la lucrările forestiere unde se muncea „de dimineată pînă la apusul soarelui (...) pînă la 14 ore pe zi“⁸. Această abatere din partea întreprinderilor vizate constituie și o „lipsă de umanitate față de sutele de muncitori în somaj“⁹.

Deși, pentru nerespectarea de către patroni a timpului de lucru, același inspectorat întocmise pentru anul 1936, 48 de procese verbale, totuși, timpul de lucru rămînea în continuare de 11—13 ore pe zi¹⁰.

Intensificarea exploatării lucrărilor era semnalată și în anul următor. La 13 mai 1937, o scrisoare a unui grup de muncitori de la „Astroromână-Ochiuri“ prezintă situația astfel: „Noi sîntem angajați și pînă în prezent lucrăm de la orele 6.00 pînă la 8.00 și nu se poate decît 8 ore“¹¹.

Direct sau nu, fie prin materialele Inspectoratului muncii din Tirgoviște, fie prin petițiile trimise de muncitori, autoritățile erau nevoite într-un fel sau altul să admise uneori că samavolniciele și nedreptățile creșteau în toate întreprinderile capitaliste.

Multiplele încălcări și derogări de la legea muncii, acordate întreprinderilor de către autorități, constituiau mijloace voalate de intensificare a exploatării muncitorilor. În același timp, pe alte planuri,

⁶ Idem, dos. 1/f. 38/1935, f. 40; dos. 11/1937—38, f. 24; dos. 7, f. 166, 167, 228, 236.

⁷ Idem, dos. nr. 16/1937, f. 53.

⁸ Idem, dos. 25, 1933, f. 12(x) vezi și Masa rotundă „Procesul gravist din România“ (II) — în Analele de istorie nr. 6/1970, p. 118 și Situația clasei muncitoare din România, Ed. politică, 1914—1966, p. 290—326.

⁹ Ibidem.

¹⁰ Idem, dos. nr. 11/1936, f. 179.

¹¹ Idem, dos. nr. 8/1937, f. 146.

burghezia, cu ajutorul aparatului de stat, urmărea creșterea în rîndurile populației a unui curent diversionist. În acest scop, ea utiliza toate mijloacele între care agitații naționaliste și șovine sub forma „Numerus Valachicus“, „Protecția muncii naționale“ etc., care toate aveau același scop: de a infiltra maselor ura de rasă, ura contra proletariatului revoluționar, contra democrației, îndepărtînd atenția acestora de la adevărații lor dușmani de clasă.

Față de situația existentă, partidul comuniștilor demască această stare în multe materiale și acțiuni întreprinse pentru mobilizarea tuturor forțelor în fața ofensivei capitaliștilor. În broșura „Pericolul războiului și fascismului“, editată de Comitetul Regional al P.C.R. Prahova în august 1935, se arăta că muncitorii petroliști din rafinăriile de petrol din Ploiești, Cimpina, Tirgoviște, Brazi, Băicoi, cei de la schelele petrolifere Moreni, Gura-Ocniței ș.a. (...) „suferă tot mai mult de șomaj, concedieri, scăderi de salariu sub toate formele, accidente de muncă, injurături, bătăi, plătind cu viața și sănătatea lor planurile războinice și fascistante ale capitaliștilor români“¹².

Paralel cu acestea organele polițienești din Cimpina recunoșteau că în „regiunea Moreni și Gura-Ocniței, o mare majoritate de muncitori sînt nemulțumiți pe chestiunea scăderii salariilor și concedierilor, în special aceia de la societatea „Columbia“, unde se spunea că continuu ar fi insultați și bătuiți de către ingineri (...), că agitațiunea ar fi alimentată de elementele comuniste, care de curînd timp ar fi răspîndit chiar un manifest prin care clasa muncitoare este îndemnată la grevă“¹³. Exemplul marilor bătălii de clasă din 1933 a influențat și determinat o atitudine combativă a muncitorilor care, sătui de atîtea aminări în ceea ce privește rezolvarea nevoilor stringente, amenințau cu „încetarea lucrului, ocuparea schelelor sau sechestrarea întreprinderii“¹⁴.

Aflăm despre tot mai multe conflicte de muncă, greve, memorii semnalate de diferite întreprinderi, cum ar fi cele din Gura-Ocniței, la Societățile Forestiere Moreni și Cobia, la bazinul carbonifer Sotînga, la Societățile petrolifere din Răzvad, Moreni, Ochiuri, Comișani etc.¹⁵.

Această efervescentă revoluționară îi determină pe reprezentanții ordinii publice din Ploiești, la 6 martie 1935, să constate, din informațiile primite, că în regiunea petroliferă din Valea Prahovei a început reorganizarea în rîndurile comuniștilor, desfășurîndu-se o intensă propagandă prin întruniri și publicații. „Prin acțiunea întreprinsă, comuniștii urmăreau o mișcare asemănătoare celei din ianuarie 1933, care

¹² Arhiva Institutului de Studii Istorice și Social Politice de pe lângă C.C. al P.C.R. cota Ab-XIX-3, p. 8—9.

¹³ Arhiva C.C. al P.C.R. Colecția N. 50/1935, nr. 690, f. 7.

¹⁴ Arhiva Statului, jud. Dîmbovița, fond. Inspect. Muncii Tirgoviște, dos. 2/1934, f. 29.

¹⁵ Idem, dos. 7/1936, f. 15.

să cuprindă toate categoriile de muncitori și C.R.F.-iști din țară, cu scopul de a o transforma apoi într-o grevă generală premergătoare revoluției”¹⁶.

Trecînd la acțiuni concrete, muncitorimea și țărănimea din regiunea petroliferă pornesc din nou la luptă pentru a-și relua locul de cinste alături de ceferiști. „În fruntea detașamentelor revoluționare din România, la „Columbia“-Moreni, scria ziarul „Scînteia“ din 20 iunie 1935, muncitorii au respins de curînd trei atacuri ale societății. Prin acțiunea lor solidară, muncitorii au forțat societatea să anuleze amenzi aplicate, să retragă preavizele”. În același timp, „țărani din Bucșani au ieșit cu toți și au ocupat islazul pe care primăria îl cedase unei societăți petrolifere, reușind, prin acțiunea lor hotărîtă (...) de masă, anularea concesiunii islazului. Țărani s-au opus, cu toate că au mai fost aduși 12 jandarmi de la Tîrgoviște, pe lîngă cei din sat”¹⁷.

Despre solidaritatea maselor largi cu acțiunile întreprinse de muncitorii găsim și relații în alte materiale, de unde aflăm că cei trimiși să păstreze ordinea și să informeze periodic asupra atmosferei existente în întreprinderi, „erau adînc revoltați de nepăsarea domnilor conducători ai acestor mari întreprinderi, care la adăpostul baionetelor își bat joc de muncitori, însușindu-și rodul muncii lor”¹⁸.

Deși acțiunile muncitorești între anii 1934—1937, se refereau mai întotdeauna la : mărirea salariului raportat la scumpirea mărfurilor de primă necesitate, respectarea regimului de 8 ore, protecția muncii femeilor și a copiilor etc., totuși Inspectoratul muncii din Tîrgoviște, în acest timp, avea multă bătaie de cap cu rezolvarea conflictelor colective și individuale de muncă, care în anii 1936—1937 deveniseră foarte frecvente. Documentele ne arată că numai în anul 1936 a trebuit să aplaneze 5 conflicte colective de muncă latente la 4 întreprinderi cu 785 de salariați¹⁹, pe lîngă multe altele cu caracter individual. Un astfel de conflict a fost semnalat Inspectoratului muncii de către doi muncitori din Moțăieni și Runcu, nevoiți să părăsească serviciul din cauza „asupritorului tratament la care „eram supuși mai rău decît animalele (...). Dacă protestam, eram maltratați, înjurați și bătuti crunt”²⁰.

Prelungirea și în anul 1934 a fenomenelor de criză economică a făcut ca problema achitării la timp a salariilor să nu fie rezolvată în această perioadă, constituind una din cauzele care mențineau permanent o stare de spirit revoluționară în rîndul muncitorilor. Astfel, la societatea „Metal-petrol“, din Gura-Ociței salariile nu se achitaseră pe

¹⁶ Arhiva C.C. al P.C.R., colecția 50/1935, nr. 4685, f. 521.

¹⁷ Scînteia, an V, Nr. 17, din 20 iunie 1935.

¹⁸ Arhiva Statului, jud. Dîmbovița, fond. Inspectoratul Muncii Tîrgoviște, dos. nr. 11/1936, f. 132.

¹⁹ Idem, dos. nr. 16/1937, f. 13.

²⁰ Ibidem, f. 146.

multe luni în urmă, fapt pentru care muncitorii amenințau „cu încetarea lucrului, deoarece au trăit pînă acum cu promisiuni”²¹.

În paginile „Scînteii” din 15 ianuarie 1935 se redă situația conflictelor de muncă din Dimbovița, care prezentau un interes deosebit pentru reprezentanții Poliției regionale Ploiești, deoarece „se desprindea o nouă metodă de lucru a muncitorilor în caz de conflict; să se procedeze la confiscarea producției, punindu-se în grevă. Experiența s-a făcut la societatea „Sondrum” Răzvad. Astfel 80 de muncitori din această societate avînd să încaseze o sumă de bani, sub imboldul elementelor comuniste, au pus stăpînire pe batalurile de țîței. Faptul este grav, căci poate forma un precedent pentru lucrătorii de la alte întreprinderi”²².

Cu toate acestea, capitaliștii urmărind să obțină cît mai multe profituri, continuă măsurile de economisire a cheltuielilor, acesta constituind în același timp și cauza reală a accidentelor semnalate de oficialitățile orașului Tîrgoviște în rapoartele lor. Numai în anul 1936, în județul Dimbovița s-au înregistrat 514 accidente ușoare, 106 accidente grave și 20 de accidente mortale. Organele de inspecție motivau abuzurile patronilor, indiferența și lipsa de grijă a capitaliștilor pentru viața lucrătorilor și a condițiilor lor de muncă și de trai, prin „neglijența și superficialitatea lucrului”²³.

P.C.R. analizînd raportul de față din această perioadă de adîncă ilegalitate, își intensifică activitatea în rîndul grupărilor progresiste, antifasciste democratice ale muncitorilor, și țăranilor, soldaților, în diferite organizații ale tineretului, în mobilizarea lor la lupta pentru apărarea drepturilor și libertăților democratice pentru îmbunătățirea condițiilor lor materiale.

Manifestele care se găsesc în diferite colțuri al județului, pe străzile orașului Tîrgoviște și în comunele Moreni, Răzvadul de Jos, Gura-Ocniței, Ulmi, Găești, Titu-Gară, Dragomirești, determină muncitorii să se ridice cu hotărîre împotriva politicii de intensificarea exploatării duse de clasele dominante. Tot mai mulți muncitori, timplari, strungari, fierari, cismari, soldați se ocupau cu răspîndirea de manifeste, îndeosebi în regiunea petroliferă Moreni, Gura-Ocniței, Răzvad etc., ceea ce arată că aici era un puternic nucleu comunist.

Manifestele care au constituit capete de acuzare pentru mulți comuniști din oraș și județ îndemneau populația să ia parte la manifestările comuniste ce aveau loc cu ocazia sărbătorii lui 1 Mai, a Revoluției din Octombrie, a lui „Februarie Roșu”, a zilei de 1 august, zi de luptă internațională împotriva fascismului și războiului” pentru un front unic împotriva ofensivei capitaliste, pentru revendicări economice, de fiecare

²¹ Idem, dos. 2/1934, f. 29.

²² Arhiva C.C. al P.C.R., Colecția 50/1935, nr. 4685, f. 432.

²³ Arhiva Statului, jud. Dimbovița, fond Inspect. Muncii, Tîrgoviște, dos. 11/1936, f. 142.

zi, pentru cucerirea puterii politice²⁴. Astfel, pentru manifestele găsite la soldatul Păun Nicolae din Dragomirești și răspindite în comuna sa natală ca și în orașul Tîrgoviște, poliția i-a și dresat acte de dare în judecată ca și lui Petre Iubu, tâmplar, lui N. Poplacă fierar, lui Tănase Borțoi cismar, și altor comuniști pe care i-a trimis apoi Consiliului de război al corpului V armată²⁵. De fapt, pe lista fruntașilor comuniști din județul Dîmbovița mai figurau și Constantin Gh. Constantin, Morîț Griumberg — creatorul Clubului socialist local în 1918—1920 și al organizației comuniste locale, Dumitru Baravache, Rudolf Iosif, Haralambie Telescu din Gura-Ocniței, Ion Leu — Găești, Milescu Cristache „de 36 ani“ din comuna Principele Mihai etc.

Nu întâmplător inspectoratul muncii din Tîrgoviște comunică alarmat ministerului că „anumite organizații de meseriași înființate se agită periodic“²⁶.

Acțiunile revendicative ale muncitorilor conduși de comuniști se continuă și în al doilea semestru al anului 1935. „Muncitorii Schelei 201 din comuna Comișani a societății petrolifere „Redgrave“ au intrat în grevă în ziua de 23 octombrie, pentru neplata salariilor de la 1 iulie 1935“²⁷.

În ciuda faptului că partidul se află în adîncă ilegalitate, rolul comuniștilor se făcea tot mai mult simțit în organizarea și conducerea luptelor muncitorești, deși pentru limitarea influenței comuniștilor și evitarea grevelor și agitațiilor, Ministerul de Interne, cerea Prefecturii să vegheze „cu atenție și tact pentru respectarea prevederilor legale“²⁸.

Îngrijorarea pentru activitatea intensă desfășurată de comuniști apare și în Ordinul Ministerului Apărării Naționale, ordin care a fost aplicat de către Consiliul de colaborare al Prefecturii, printr-un plan de acțiune menit să prevină orice tulburări care s-ar fi produs în zilele de 1 și 8 august 1936, cînd Frontul Popular Antifascist organiza acțiuni în cadrul zilelor de luptă contra fascismului și războiului. Dar, Poliția, Siguranța, întregul aparat regresiv al regimului burghezo-moșieresc își îndreptau atenția și asupra organizațiilor legale, pe care le îndruma partidul comunist. Știind că la 23 noiembrie 1934 se va ține la Cîmpina o „conferință regională organizată de M. Gh. Bujor cu fruntașii partidului socialist unitar și delegații unificării comuniștilor cu social-democrații“²⁹, inspectorul General al Poliției își anunță subordonații săi din Tîrgoviște despre ținerea acestei conferințe, pentru a le urmări

²⁴ Arhiva C.C. al P.C.R., mapa 47/1934, f. 374 și Colecția nr. 50/1934, nr. 4686, f. 695 ; 113 ; 120 ; 121 ; 166 ; 170. Acciași pe anul 1935, f. 302 și pe anul 1936 f. 480 ; 491 ; 324.

²⁵ Idem, colecția 50, nr. 1470/1935, f. 324, 327, 328, 335.

²⁶ Arhiva Statului, jud. Dîmbovița, fond Inspectoratul Muncii, Tîrgoviște, dos. 20/1033, f. 9.

²⁷ Idem, f. 10, 7.

²⁸ Idem, fond. Prefecturii, dos. 360/1937, f. 184.

²⁹ Arhiva C.C. al P.C.R., colecția 50/1934, nr. 1467, f. 265.

activitatea și delegațiile trimise. În legătură cu conținutul acestui ordin, Poliția din Tîrgoviște știa deja că a „plecat profesorul Baravache cu trenul de 1,00 la București și Tănase Bortoi care lipsea din oraș de vrea 3 zile”³⁰. Dar, manifestele de solidaritate ale maselor de muncitori și comuniști din județul Dimbovița cu diferite acțiuni mari din țară continuă. Solidarizarea cu greva eroică de la Buhuși o găsim menționată și în manifestele găsite răspindite prin comuna Dragomirești, iar de la Găești se anunța Poliției din Tîrgoviște la 29 iunie 1935 „că are 7 citații cu termen de judecată pentru a fi înminate unor martori în procesul prof. Constantinescu Iași, la care participă doar timplarul Ion I. Leu și care, în drum spre locul unde se judeca procesul, acesta a discutat și criticat forma noastră de guvernămînt”³¹. În fața acestor fapte nu e de mirare că materialele trimise de la centru cereau „vigilență și energie pentru descoperirea celor care răspindeau manifeste și tulburau ordinea publică”.

Zelul polițiștilor fusese satisfăcut mai înainte de anunțul postului de jandarmerie Gura-Ocniței, care la 11 decembrie 1934 înainta consiliului de război al corpului V armată-Brașov „un tabel cu 23 comuniști, descoperiți cînd manifestau împotriva acțiunilor întreprinse față de C.F.R.-iștii de la Grivița arestați”³². De fapt în întreg anul 1934, rapoartele informative din 3 septembrie, 10 octombrie 31 octombrie și 12 noiembrie vorbeau despre capii comuniștilor din regiunea Moreni, care răspindeau manifeste cu caracter „incendiar”.

Partidul comunist a condus în această perioadă și alte acțiuni de protest ale forțelor democratice împotriva politicii antipopulare a guvernelor burghezo-moșierești.

Documentele vremii semnaleză prezența și influența comuniștilor și în rindurile femeilor textiliste și cele ale tineretului.

În cadrul acțiunilor desfășurate în acești ani sub conducerea comuniștilor, femeile din județul Dimbovița își înscriu și ele numele. O notă informativă a Legiunii de jandarmi Dimbovița, către poliția Tîrgoviște, la 29 aprilie 1936, arată că „o femeie cutreieră localitățile petrolifere din acest județ, precum și orașul Tîrgoviște, cu scopul de a răspîndi manifeste comuniste, în vederea sărbătorii zilei de 1 Mai. Ea a fost observată numai între orele 7—8 dimineața, ceea ce dovedește că sosește cu puțin înainte de revărsatul zorilor și este adusă cu vreo mașină ce făcea cursa Tîrgoviște-Ploiești”³³.

Tineretul este și el prezent în viața politică prin acțiunile întreprinse și semnalate în multe materiale ale oficialităților Poliției și Jandarmeriei Ploiești fiind menționate cazuri de tineri care răspindeau ma-

³⁰ Idem, f. 425—426.

³¹ Idem, nr 1470, f. 178, 53, 54.

³² Idem, nr. 1460/1934, f. 480.

³³ Arhiva C.C. al P.C.R., colecția 30/1936, nr. 1472, f. 28.

nifeste și alte materiale în comunele Moreni, Răzvad, Gura-Ocniței, Ulmi etc.

Din informații precise, — notau materialele, sufletul acestei mișcări comuniste este tânărul Vaida Vasile și Brutus Ion, care au umblat printre lucrători cu un protest împotriva condamnării lui Constantin Doncea, Gh. Petrescu, Chivu Stoica, Ghiță Al. Vasilichiei, Gh. Gheorghiu-Dej, implicați în procesul CFR-iștilor de la Grivița. Creșterea pericolului fascist a dus la intensificarea acțiunilor de luptă de către toate organizațiile legale sau ilegale aflate sub conducerea comunistilor. Astfel răspîndirile de manifeste ca și munca de organizare generală a UTC-iștilor sînt semnalate în continuare în documentele poliției din Tirgoviște și Ploiești.

Din cercetările făcute în comunele județului, masînd forțe pe întreg teritoriul, polițiștii anunțau că de la 1 ianuarie la 5 iulie 1936 s-au descoperit organizațiile comuniste din Tirgoviște și comunele din regiunea petroliferă a județului, cu care ocazie „s-au arestat 18 persoane (membrii) care făceau parte din nucleele comuniste din Tirgoviște și comunele Ulmi, V. Voievozilor, G. Ocniței comunele Stavropolos, Moreni, Prahova, între care membrii, au fost 2 curieri, unul de la centrul Moreni, anume Tarnovschi Vladislav (...) și altul de la centrul București, anume Ceaușescu. Cu ocazia arestărilor făcute s-au găsit materiale diferite, ca manifeste, broșuri, ziare etc. Materialele s-au înaintat cu raportul din 30 ianuarie 1936 Poliției Ploiești, cît și Inspectoratului General al Poliției : iar cei 18 indivizi au fost trimiși consiliului de război corp. V. armata Brașov la 29 ianuarie 1936”³⁴.

Exemplele de mai sus, ca și multe altele consemnate în documentele locale, scot în evidență o serie întregă de forme de protest și opoziție ale maselor de cetățeni din acest județ. Ele exprimă cu prisosință creșterea influenței partidului în rîndurile poporului nostru, într-o perioadă în care forțele reacționare pregăteau terenul instaurării unui regim fascist. Apreciînd conținutul social-politic al acestei perioade trebuie să subliniem că acțiunile muncitorilor din județul Dîmbovița al tuturor forțelor democratice se încadrează în lupta generală antifascistă și antirăzboinică a poporului nostru, pentru apărarea democrației, independenței și suveranității naționale.

³⁴ Idem. nr. 1472/1936, f. 119.